

КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІК

ЗАСНОВАНА 21 КВІТНЯ 1927 РОКУ

ВИХОДИТЬ ЩОТИЖНЯ

ГАЗЕТА НАЦІОНАЛЬНОГО ТЕХНІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ УКРАЇНИ «КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ»

Безкоштовно

6 листопада 2003 року

№32 (2646)

Шановні друзі, колеги!

6 жовтня 1943 року назавжди увійшло в історію нашої країни, нашого народу як день визволення Києва від фашистських загарбників. Цього року ми, як і весь український народ, відзначаємо 60-ту річницю цієї події.

Жорстокими були бої за Київ. Проте воля до свободи, бажання перемоги були над усе. Багато київських політехніків брали участь у визвольних операціях, для багатьох із них вони стали останніми. Світла їм пам'ять.

Цей рік для нашого колективу ювілейний: нещодавно ми урочисто відзначили 100-річчя першого випуску інженерів-політехніків, та й нашому КПІ цього року виповнилося 105 років. Проте, від далекого 1943 р. до 2003 р. був важкий і складний шлях. Ми прямували цим шляхом і з честю подолали його. Йшли разом: і ветерани, і юнь. Головне – ми відчували плече один одного.

Попереду у нас багато роботи, і робити її треба чесно і завзято. Одним словом, теж налаштуватися на перемогу!

Ще раз дозвольте поздоровити Вас – і визволителів нашого міста, і тих, хто пройшов іншими дорогами війни, і тих, хто не бачив пекла війни, – із світлим днем визволення Києва!

Успіхів Вам, миру і щастя!

Михайло Згуровський, ректор НТУУ «КПІ»

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

1 **Відкрито осередок Всеукраїнської Асоціації сприяння ООН**

2 **До 60-річчя визволення Києва від німецько-фашистських загарбників**

4 **За краще життя треба боротися**

Згадуючи свято

Студмістечко

Міжнародна спартакіада КПІ

Оголошення

Виступає пан Даглас Гарднер

29 жовтня в нашому університеті відбулась, без перебільшення, історична подія – до Міжнародного дня ООН в НТУУ «КПІ» вперше серед вищих навчальних закладів України було відкрито осередок Всеукраїнської асоціації сприяння ООН (ВАС ООН).

Організаторами урочистих зборів за підтримки Представництва ООН в Україні були Міністерство освіти і науки України, ВАС ООН, НТУУ «КПІ». Високий представницький рівень зборів засвідчила участь в роботі конференції координатора системи ООН в Україні, Постійного представника програми розвитку ООН в Україні пана Дагласа Гарднера, голови комітету Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин та міжнаціональних відносин, міністра закордонних справ України у 1994-1998 роках, голови Генеральної Асамблеї ООН у 1998 р. Г.Й.Удовенка, голови комітету ВР України у закордонних справах С.Т.Сташевського, народно-

Г.Й.Удовенко

году депутата ВР України М.К.Родіонова, заступника міністра освіти і науки України М.Ф.Степка, першого заступника міністра закордонних справ України В.Ю.Сльченка, голови Правління ВАС ООН О.Ф.Рижкова. Також на урочисті збори були запрошені представники Київської міської держадміністрації, Кабінету міністрів України, громадських організацій, співробітники та студенти НТУУ «КПІ».

осередку ВАС ООН.

У виступі першого заступника міністра закордонних справ України В.Ю.Сльченка йшлося про роль ООН у підтримці незалежності України, про вагомий внесок НТУУ

Мета – сприяти ООН

«КПІ» в діяльність UNIDO, інших структур ООН. Із вітальним словом до присутніх звернувся керівник Національного офісу UNIDO в Україні, директор департаменту координації міжнародної технічної допомоги Міністерства економіки та євроінтеграції України О.Ю.Бродський. У виступі заступника міністра освіти і науки М.Ф.Степка було відзначено позитивну роль діяльності ВАС ООН, в тому числі у реалізації питань входження навчальних закладів до

Болонського процесу, що особливо стосується НТУУ «КПІ». Про внесок університету в діяльність Всесвітньої організації інтелектуальної власності йшлося у виступі голови Державного департаменту інтелектуальної власності МОН України М.В.Паладія. З великою увагою та зацікавленістю присутні сприйняли виступ Голови Комітету Верховної ради України Г.Й.Удовенка на тему «Україна в структурі ООН: ключові моменти історії». Доповідь про ректора університету з міжнародних зв'язків проф. С.І.Сидоренка було присвячено інтеграції НТУУ «КПІ» до світового, освітньо-науково-інформаційного простору як співпраці із структурами Об'єднаних Націй.

Від ініціативної групи по створенню в НТУУ «КПІ» первинного осередку ВАС ООН до слова було запрошено проф. А.І.Петренка, який охарактеризував діяльність ініціативної групи, від її імені запропонував зборам схвалити пропозицію щодо створення на базі колективу НТУУ «КПІ» первинного осередку ВАС ООН, також запропонував затвердити склад Правління первинного осередку.

При обговоренні даної пропозиції із її підтримкою виступили: голова Правління ВАС ООН О.Ф.Рижков, голова Студентської ради НТУУ «КПІ» Данило Бенатов, голова Китайської спілки студентів НТУУ «КПІ» Чен Вень Хао, декан зварювального факультету проф. С.К.Фомічов.

За пропозицією ведучого збори ректора університету проф. М.З.Згуровського було поставлено на голосування і одностайно прийнято

рішення створити первинний осередок ВАС ООН НТУУ «КПІ» та підтримано проект рішення, оголошеного проф. А.І.Петренком. Було затверджено склад Правління первинного осередку, до якого увійшли професори С.І.Сидоренко, Л.М.Шинкаренко, А.І.Петренко, С.К.Фомічов, М.Д.Гомеля, О.Г.Юрченко, голова Студентської ради Д.Бенатов. Було запропоновано та вирішено запросити Почесними головами первинного осередку ВАС ООН НТУУ «КПІ» голів комітетів Верховної Ради України Г.Й.Удовенка та С.Т.Сташевського.

При підведенні підсумків роботи зборів ректор університету проф. М.З.Згуровський висловив впевненість у тому, що за підтримки Уряду України, Верховної ради України, Київської міської державної адміністрації первинний осередок ВАС ООН НТУУ «КПІ» зробить свій важливий внесок у справу реального втілення ідеалів ООН в практику міжнародної діяльності, сприятиме поглибленню та розширенню співпраці київських політехніків зі структурами ООН заради зміцнення миру, взаєморозуміння, збереження навколишнього середовища, розвитку людини.

На цьому зборі було оголошено закрити, в Залі засідань Вченої ради відбулося колективне фотографування.

Ю.Москаленко

С.І.Сидоренко

А.І.Петренко

Визволення Києва від німецько-фашистських загарбників

Розгром німецько-фашистських військ на Курській дузі влітку 1943 року означав повний крах стратегії наступу гітлерівського командуван-

Дніпра і форсували його. Війська генерала І.Д.Черняхівського вийшли до Дніпра в районі Ясногородки і Димера. Битва за Дніпро і Київ йшла на фронті шириною

що в разі успіху радянських військ на Київському напрямку відкривається шлях Червоної Армії для визволення Західної і Південно-Західної України.

будівлями ЦК КП(б)У (площа Калініна).

До 4 годин ранку 6 листопада опір противника в Києві був зламаний, а в 5 годин ранку 6 листопада 1943 року генерал М.Ф.Ватутін доповів Верховному Головнокомандувачу Й.В.Сталіну, що Київ повністю звільнений від німецько-фашистських загарбників. У цей же день Москва салютувала героям битви за Київ і Дніпро. В боях за Київ було вбито 41 тисячу солдат і офіцерів ворога, підбито 1200 гармат і мінометів, 600 танків, 90 літаків, більше 2000 автомашин.

бійців і командирів, а 668 з них стали Героями Радянського Союзу, 32 з них були кияни.

Звільнивши Київ, війська 1-го Українського фронту під командуванням генерала армії М.Ф.Ватутіна продовжували стрімкий наступ на захід. 7 листопада вони звільнили Фастів, а 13 листопада – Житомир. Так завершилася Київська наступальна операція.

В боях за Київ брали активну участь студенти і співробітники КПІ. Сьогодні в лавах ветеранської організації НТУУ «КПІ» активно працюють визволителі Києва:

О.В. Белоцький, В.М. Бесхатнєв, П.П. Губенко, Г.Г. Єфименко, К.В. Жадовська, Л.І. Мотузко, П.П. Семілетов, Р.А. Слєпєнський, В.В. Хільчевський, а також учасник оборони м.Києва Є.П. Красовський.

Рада ветеранів НТУУ «КПІ» щиро і сердечно поздоровляє ветеранів Великої Вітчизняної війни, всіх студентів і співробітників університету із 60-річним ювілеєм визволення Києва і

зичить всім міцного здоров'я, подальших успіхів у навчанні та підготовці висококваліфікованих спеціалістів, творчої наснаги і багаторості духу.

Д.Л.Кузнецов,
Голова ветеранів НТУУ «КПІ»

Командуючий Першим Українським фронтом М.Ф. Ватутін і командуючий танковою армією П.С. Рибалко серед офіцерів, 1943 р.

ня. Ініціатива повністю перейшла до Червоної Армії. Контрнаступ на Орловському і Белгород-Харківському напрямках переріс у стратегічний наступ від Великих Лук до Чорного моря. За три місяці радянські війська відкинули ворога на 400-500 км, звільнили Донбас, підійшли до Криму і почали грандіозну битву за Дніпро.

Ворог був безсилий зупинити визвольний наступ радянських військ. 26 серпня 1943 р. 60-а армія генерала І.Д.Черняхівського вступила в північні райони України, а 18 вересня війська фронтів генералів М.Ф.Ватутіна і К.К.Рокосовського вступили на територію Київської області.

Розвернулася величезна за своїм розмахом і напругою битва за Київ і Дніпро.

21 вересня 1943 р. радянські війська звільнили Чернівці, вийшли до

відниками, вели розвідку, брали участь в битвах за Дніпро і Київ. В битвах за Дніпро радянські бійці проявляли надзвичайну мужність і винахідливість. Всього червоноармійці захопили на правому березі Дніпра 23 плацдарми. За успішне форсування Дніпра, самовіддачу, мужність і героїзм в битвах за плацдарми правого берега 2438 бійцям було присвоєно звання Героя Радянського Союзу. Серед них це звання отримала і Марія Захарівна Щербаченко.

Операцію з визволення Києва Ставка Верховного Головнокомандування планувала провести наступом із Букринського і Лютіжського плацдармів. Головний удар наносився з Південно-Букринського плацдарму. Але всі спроби прорватися до Києва з півдня були невдачі. Ворог осякженіло захищався, зібравши на плацдармі величезні сили. Ворог розумів,

що в разі успіху радянських військ на Київському напрямку відкривається шлях Червоної Армії для визволення Західної і Південно-Західної України.

Тому Ставка Верховного Головнокомандування 24 жовтня 1943 року перенесла головний напрям визволення Києва на Лютіжський плацдарм. З Букринського на Лютіжський плацдарм були переведені значні сили радянських військ. Ворог не помітив цього перегрупування і всі свої резерви кинув на Букринський плацдарм. Наступ на Київ почався 3 листопада 1943 року. Уже 5 листопада радянські танкісти, обійшовши ворога із заходу, вийшли в район Святошина і перехопили шосейну дорогу Київ-Житомир. Одночасно бійці генерала К.С.Москаленка 5 листопада вийшли на околиці Києва, а війська генерала Т.Ф.Уманського прорвалися на Поділ.

Ніч з 5 на 6 листопада стала вирішальною в битві за Київ. По Брест-Литовському шосе (проспект Перемоги) пробілися танкісти капітана Д.А.Чумаченка. Першим на головному танку прорвався в Київ гвардійський старшина М.М.Шолуденко. В районі заводу «Більшовик» він був смертельно поранений. Посмертно йому присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Учасник визволення Києва професор ММІ Володимир Васильович Хільчевський восени 1943 р. юним бійцем приймає бойове хрещення на Лютіжському плацдармі. Він ділиться своїми спогадами.

Восени 1943-го могутній вал радянських армій Центрального, Воронежського та Степового фронтів, набравши «розгону» на курських, белгородських полях, покотився до Дніпра, вздовж якого проходила задалегідь підготовлена німцями лінія оборони, що її Гітлер називав «нездоланним східним валом».

Відступаючи під натиском радянських військ, а точніше – тикаючи, німці застосовували тактику «випаленої землі». Вони дощенту спалювали села, палили скирти хліба, розстрілювали худобу.

На територіях шойно визволених Сумської та Чернігівської областей відразу ж почалася мобілізація, і невдовзі слідом за наступаючими військовими частинами потяглися колони новобранців. Серед них були й такі, що вже служили в армії і за якихось обставин вибули, але, головним чином, це були вісімнадцяти-та дев'ятнадцятирічні юнаки. Обдерті, обшарпані, з «сидорами» за плечима йшли і йшли нескінченним потоком. Німці іноді розсіювали ці колони, обстрілюючи їх з літаків, але вони знову і знову вперто прямували до Дніпра. Вперед, вперед! В одній з таких колон крокував і я – вісімнадцяти з половиною років конотопсько-бахмацько-хуторський хлопчина.

Наша 112-та Рильська (тоді ще не Рильсько-Коростенська) стрілецька дивізія, на повповнення якої ми поспішали, форсувавши Десну в районі села Євминка, стрімко рушила до Дніпра і сходу на підручних засобах – рибальських човнах, нашвидкоруч зроблених плотиках, дошках, колодах, бочках, набитих соломою плащ-палатках перекинула десант на правий берег Дніпра в районі села з поетичною назвою Ясногородка і утворила невеличкий плацдарм. Пізніше він, значно розширений, став складовою частиною славнозвісного Лютіжського плацдарму. Отямившись від несподіванки, німці спробували ліквідувати плацдарм, але наші бійці цупко вцепилися в прибережну смугу і крайні хати села.

Почалося жорстоке змагання: німці будь-що прагнули зіпхнути наші

підрозділи в Дніпро, а ми намагались утримати і розширити плацдарм.

В тилу дивізії в Черненському лісі (який пішов під воду при створенні Київського моря) формувалися підрозділи, які ночами переправляли на плацдарми. Дійшла черга й до того підрозділу, в якому був я. Вдень нас вишикували для складання присяги. А потім відбувся мітинг. Промовці виступали з закличками виконати свій обов'язок перед Батьківщиною, докласти зусиль для розгрому ненавистного ворога. Все вірно, все зрозуміло, хоча фраза: «На лівому березі для вас землі немає. Хочете жити – тримайтеся за правий» – вразила якось неприємно.

Ще більш гіркоти додав демонстративний розстріл самостріла, задуманий і організований знову ж таки, мабуть, як засіб для підняття бойового духу, для підсилення наступального пориву.

Особисто я такої стимуляції не потребував. Я пішов до війська добровільно, під впливом подій, що відбулися перед моїми очима за два роки окупації: загибель тисяч наших військовополонених в концентраційному таборі в Конотопі, спалення живими активістів колгоспного руху в Бахмачі (сморід спаленого людського тіла було чути далеко навкруги), дикий розгул поліцаїв, вивезення молоді до Німеччини, чого мені вдалося уникнути з величезними труднощами і ризиком, й інше. Отже, «попіл Клааса» стукав у моє серце. Чорна ніч дворічної окупації не залишила місця для романтики. Було лише почуття обов'язку. І я добре усвідомлював, куди я їду і що на мене чекає.

Хоча я, як залізничник, мав бронь: ми розширили вузьку німецьку залізничну колію на широку російську, радянську... В темряві підійшли до Дніпра. Ось команда: «В лодку!» Коли наблизилися до правого берега, поряд прогрімів вибух. Човен дуже хитнуло, я вивалився, але встиг вхопитися за борт. Чиясь дужа рука вхопила мене за комір і майже відразу я відчував під ногами дно... Мокрий і змерзлий, разом з іншими бійцями, котрі переправились благополучно, в темряві дорогою піднявся в село, де нас розмістили в окопах, які «осиротіли» напередодні.

Вранці я з цікавістю розглядав «передній край». Ніби все звичайне для сільського хлопчика: прибрані

осінні городи, подекуди стрімилі ніжки зрізаної капусти, а десь залишилися соняшники. Неподаляк від окопу росте груша, стоїть тин, трохи оддалік – колодязь і ще віцілі хати. Ранок як ранок, от тільки сморід зграй, сморід тліючих головошок...

Попереду схил, нижче на схилі ще один ряд траншей і одиночних окопів, ще нижче – нейтральна смуга, а ще далі підйом і ліс. На узліссі знову окопи, траншеї, але вже німецькі,

го з старих солдатів, уже не затримували води, вся одежа стала важкою, холодною. Особливо тяжко було пораненим. Вивести вдень їх було неможливо – схили добре прострілювались.

...В той день, точніше в першу його половину, двічі пробували взяти невеличкий виступ в німецькій обороні під лісом біля ферми. Двічі підіймалися з розкоштими «ура» і двічі були відкинуті. Прибуло попов-

ЯСНОГОРОДКА

дешо правіше декілька будиночків – якась ферма...

Моя цікавість лише за якоюсь щасливою випадковістю не стала для мене фатальною. Думаю, що врятував мене, – так, саме врятував, – бувалий солдат: де повзком, де перебіжками ще затемнало добрався до мого окопу. «Жаль Петрова, не пощастило йому, – сказав він про попереднього власника окопу, – на Курській дузі його поранило і от вчора знову...» І суворо наказав вдень не лише не вилазити з окопу, носа не висушувати... Снайпері!...

...Атаки, контратаки змінювались довгим нудотно-бездіяльним сидінням в окопах, коли ні вилізти, ні розім'ятися, ні роздягнутися – перевдягнутися, і знову атаки, і знову контратаки...

Іноколи я з тугою оглядався на наші позиції: ріденькі ланцюжки розрізаних стрілецьких окопчиків, навіть не зв'язаних суцільними траншеями. З окопів зрідка визирали такі як я сіромахи напівсолдатів-напівдивільні. Ну а як зараз підуть німці, невже оце я маю їх відбити? Звідки мені в мої неповні дев'ятнадцять літ було знати, що десь є розвідки, всяка і різна – від повітряної до агентурної, що є штаби, де все знають: де можуть піти німці – коли і скільки, де не можуть, не повинні, де треба зосередити «живу силу» і техніку, а де можна поки що на якийсь час залишити такі ріденькі ланцюжки окопів як зараз у нас...

...Пішли дощі. За декілька днів дно окопів і траншей, нічим не захищене зверху, розкисло, хлюпало під ногами, все промокло наскрізь, навіть плащ-палатки, що були лише у деко-

нення. Надвечір ми вдерлись-таки до німецьких траншей і там все звершилось за кілька хвилин.

Мені було наказано зайняти окрему «ячейку» – вузеньку «щілину». Вона була добре облаштована попереднім її власником-німцем. Він перекинув «щілину» назбираними на городі стеблами соняшників, зверху поклав лист проіржавілого покрівельного заліза, ще й присипав землею. Це перекриття врятувало мене життя... Принесли їжу. На всіх. А всіх нас залишилось, російською кажучи – «раз-два й обчелась» Тож я добряче наївся, ще й два буханці хліба (яке багатство!) поклав в «сидір», заліз в комірку і заснув мертвим сном.

Щось (чи то міна, чи снаряд) впало зовсім близько. Мене сонного приспало землею, поранило, оглушило, контузило. Останнє, що бачив, – різнокольорові концентричні кола

Бій на підступах до Києва

перед очима... Отямився вже на лівому березі в санбаті.

А на правому березі на плацдармі продовжували топитися запеклі бої.

Першого листопада почався наступ на Київ з Букринського плацдарму. Німці сприйняли Букрин за головний напрям удару, почали перекидати туди війська, послабивши наш Лютіжський, на якому радянське коман-

дування, навпаки, останнім часом таємно накопичувало великі сили. А третього листопада загриміла потужна канонада у нас, почався наступ з нашого, Лютіжського плацдарму, наступ, що 6-го листопада завершився звільненням Києва. Це було свято. Велике свято радянського народу – від Кронштадта до Владивостока, від Чукотки до Алма-Ати, не кажучи вже про нас, безпосередніх учасників.

Отже, головні події, головні бої відбулися не в Києві, а навколо нього. Я особисто в Київ не входив, але все ж вважаю учасником визволення Києва. (Вперше «ввійшов» в Київ у 1946 році, повертаючись додому, після майже цілого року лікування в госпіталі після другого поранення в лютому 1945 року).

Вже в перші дні наступу знявся з місця і санбат нашої 112-ї дивізії, через тільки що звільнений Димер рушив слідом за дивізією, що розвивала наступ, визволяючи такі близькі нам міста: Тетерів, Малин й інші в напрямку на Коростень.

Пізніше я звзав, що село Ясногородка протягом 35 днів переходило з рук в руки 27 разів! Я «брав» і віддавав село Ясногородку чотири рази.

Лягло в Ясногородці людей муштрованих немало..., а ще більше, мабуть, немущтрованих, таких сіроманців як я, що перед тим, як потрапити в окоп, жодного разу навіть не вистрілили з бойової гвинтівки, не кинули бойової гранати, не навчилися ще багато чому.

Полковник Войзбун – начальник артилерійської дивізії, з яким я, незважаючи на різницю в віці і в чинах, заприсягнувся в 70-х роках, стверджував, що в Ясногородці лише з нашої 112-ї дивізії загинуло три тисячі бійців, а утримували ж село три стрілецькі дивізії...

По війні вперше навідати Ясногородку вдалося лише влітку в 1956-го. Я легко знайшов вулицю, подвір'я, город, грушу, під якою був мій окоп, протитанковий рив, знайшов інші пам'ятні мені місця. Не було лише лісу на підвищенні за видолінком, на узліссі якого пролягали німецькі траншеї, які ми атакували, «брали», і в яких я був поранений. Господар подвір'я, де я зупинився, пояснив мені, що його вирубували, коли після повного звільнення село почало відбудовуватися.

От такими залишилися і закарбувалися на все життя в моїй пам'яті події, пов'язані з визволенням Києва, з Лютіжським плацдармом, з Ясногородкою – селом з такою поетичною назвою.

В.В.Хільчевський, проф. ММІ

НА БУКРИНСЬКОМУ ПЛАЦДАРМІ

Учасник визволення Києва, колишній викладач кафедри фізики КПІ, майор у відставці, доцент кандидат педагогічних наук **Михайло Іванович Величко** згадує бої на Букринському плацдармі, учасником яких він був.

... Ніколи не забуду форсування Дніпра. Безперервні дощі, бездоріжжя, відсутність транспортних засобів ускладнювали нам переходи, але не зупинили нашого руху вперед до Дніпра на Букринський плацдарм і визволення Києва від німецько-фашистських загарбників у складі частин 161 стрілецької дивізії...

Від Переяслав-Хмельницького підійшли до села Цибли, яке залишили німці. Трохи раніше від нас до Дніпра підійшли передові частини 3-ї гвардійської танкової армії і почали форсувати Дніпро в напрямі села Зарубинці. Нам довелося почати форсування Дніпра десь в районі сіл Підсічне і В'юниці в напрямі Мало-го Букрина.

Праворуч від нас інші частини почали форсування Дніпра біля села Ходорів. Всю ніч на 23 вересня 1943 року кипіла робота, збирали засоби для переправи. В хід пішло все, що могло триматися на воді: джки, дошки, колоди, двері тощо, з них готувалися плоту та пороми. А перед світанком все це було використане для форсування Дніпра. Як завжди, попереду були відважні розвідники.

М.І. Величко

Непроглядна темрява ховала наші береги. Розвідники тихо спустилися човни на воду і поплили на правий берег. Хоча не було чути ні пострілів, ні людської говірки з протилежного берега, та напруження воїнів ставало критичним...

Коли човни були уже на підступах до берега, на розвідників несподівано ринув шквал автоматико-кулеметного вогню. Мабуть, ворожі спостерігачі засікли їх. Але пізно: до берега залишилися лічені метри, а оскільки берег був надто високим, майже вертикальним, то кулі пролітали вище них.

Розвідники діяли організовано і швидко. Крім того, сталося так, що на допомогу бойовій охороні фашистів не з'явився жоден ворожий солдат. Закріпившись на березі, розвідники полішили умови переправи основних сил нашого батальйону. Тим часом ми організовано підійшли до берега Дніпра і почали переправу на плотках, поромках та човнах. На протилежному стрімкому березі по його кручах вибиралися з великим напруженням і не без пригод. Особливо важко було підійматися на берегові висоти. В той час мені доручили командувати взводом кулеметної роти.

Зліва від нас, де продовжували форсування наші сусіди, заокотіли кулемети, дзвінко завилі міномети, загрукотіла артилерія. Все це злилось в несамовитий гуркіт. Наші гармати били десь із-за Дніпра. Артостріл як почався знаєцька, так швидко і припинився. А на нашій ділянці, десь в районі мало-го Букрина, зайнялася перша ракета гітлерівців, вона злетіла високо, яскраво загорілася в темному небі і повільно опустилася на берег Дніпра, за нею полетіли вгору друга, третя. А незабаром їх з'явився цілий рій.

Почулися короткі черги кулеметів та автоматів. Пізніше темп стрілянини став наростати, робився все сильнішим і потужнішим. Траси вогню, як стрічки, простягнулися над Дніпром, їх підсилювали нові вогневі засоби – на березі і в річці рвалися вже снаряди і міни. Вода в Дніпрі пінилася і клекотіла, як окуп в киплячому казані.

А ми тим часом вогнем із кулеметів, автоматів, ручними гранатами й прикладами пробивали собі шлях вперед. На висотах букринського берега розгорівся запеклий бій. Назустріч нам вийшла ворожа піхота і почала нас контратакувати. Звичайно, наші бійці та кулеметники поси-

лили лавину свинцю та металу по ворогу. Особливо тяжко було кулеметникам, ворог намагався мінами подавити наші кулеметні обслуги.

І це йому частково вдавалось. Хоча й ріділи наші ряди, ми зазнавали великих втрат, але в запеклому бою зайняли першу траншею ворога. У цьому бою особливо відзначилися кулеметники Коноваленко, Крамаренко та Чубарих. Три батареї, ведучи вогонь на ходу, кинулися вперед. Молодші лейтенанти Івенков та Комаров, керуючи невеликими групами десантників, рішуче навалилися на ворога. Відвага командирів ще більше надихала бійців, вони нещадно били ворога.

Нові сили десантників поспішали на допомогу своїм бойовим побратимам. Трохи пізніше через Дніпро переправилась і наша мінометна рота. Я ніколи не зможу забути ст. сержанта Преснякова і його команду, які майже одночасно з нами переправилися на саморобному плоту з мінометами, босприпасами та обслугою.

У тяжкі хвилини вони були разом з нами. Міну за міною посилали навідники Преснякова на ворога, їх міни точно влучали в ціль, знищуючи ворожих солдат та їх вогневі точки. Мінометники допомогли нам зблизитися з противником. Ми закидали його траншеї гранатами, пішли в атаку і захопили вихідні ділянки для нас висоти в напрямі села Зарубинці. Пізніше Іван Васильович Пресняков отримав звання Героя Радянського Союзу.

В цей день дальший наступ був припинений, бо ворожа авіація почала бомбити переправу...

Вистроївшись по фронту, низившись до трьохсот метрів і нижче, ворожі літаки пролітали над нашими головами, поливаючи землю і людей свинцевим дощем. Не встигли літаки зникнути, як по нашій обороні було відкрито артилерійсько-мінометний вогонь великої щільності. Снаряди і міни рвалися всюди, притискуючи нас до землі.

А тим часом підходили резерви гітлерівців. Знову розгорівся гарячий бій, у якому ми відкрили вогонь із усіх видів зброї. Супротивник у хід пустив усе: артилерію, штурмові гармати, шестиствольні міномети. Бій прийняв затьняний характер. Ми витримали три контратаки, розвідники, які повернулися з Букрина, нам також стали допомагати.

Наступного дня ворог, перегрупвавши свої сили, ще раз атакував

Передові підрозділи форсують Дніпро

нас з правого флангу, де закріпилися бійці мол. лейтенанта Іконнікова. В цьому бою він і його заступник були тяжко поранені, але воїни не відступили. Відповідну допомогу надала нам і дивізійна артилерія з лівого берега Дніпра. Ціла лавина снарядів з воєм полетіла через наші голови назустріч противнику, через короткий час в стані гітлерівців пролунали вибухи, фашисти замешкалися. Мужність і самовідданість бійців і командирів наших батальйонів допомогли, нарешті, відкинути фашистів до Трахтемирова.

Але ворог не дрімив. Він організував і танкову атаку. Фашистам вдалося увірватися на передній край оборони. У двобій вступили бійці взводу протитанкових гвинтівків, три ворожі танки було підбито, а решта, не маючи успіху, були зупинені гарматами винищувально-протитанкового дивізіону, які підбили ще одну машину. Проте непошкоджені танки на повному ході проривались на наш передній край. У цій складній обста-

новці мужність і винахідливість проявив сержант Михайло Шовкуненко, який пізніше одним із перших в дивізії був нагороджений орденом Слави третього ступеня.

У цей критичний час до бою включилися усі, хто вже перейшов на правий берег, хто міг тримати зброю. Використані були всі резерви, навіть навчальна рота дивізії. Ворожа піхота, наздогнавши свої танки, зробила енергійний кидок вперед, але її тут же накрив шквал нашого артилерійського вогню. Ворожі лави швидко поріділи і залягли. Проте час від часу вони все-таки підіймалися і бігли вперед. Віддалі скорочувалась. Коли фашисти знову кинулись вперед, перед ними з'явилася стіна розривів. Це був загорджувальний вогонь дивізійної артилерії з протилежного берега Дніпра. Атака ворожої піхоти зачепилася.

Перед нами німецькі війська укріплювалися всіма видами зброї: гарматами, мінометами, іншими смертоносними засобами. В небі постійно кружляли літаки ворога, загрожуючи знищити кожного, хто спробує подолати річку. Німецьке командування продовжувало посилювати свої резерви, підтягуючи туди все нові дивізії з інших ділянок фронту. Переправившись на правий берег Дніпра, фашисти знищили за собою всі переправи і мости.

Дніпро на ділянці від Ржищева до Черкаса має широку заплаву від одного до півтора кілометра, порізану озерами. Русло покручене, ділиться на рукави, які створюють велику кількість островків з міліною. Правий берег крутий, стрімчастий, у деяких місцях висотою до 80 м, а у Григорівці майже до 150 м. Все це дозволяло фашистам організувати міцну оборону і спостерігати підходи наших військ до Дніпра. Місцевість сильно порізана ярами глибиною до 40 м та долинами з крутими обривами. Цю особливість місцевості ворог використав, створивши штучні перепони.

Все це не давало можливості скрито маневрувати і застосовувати рухому техніку, особливо танки, ускладнювало дії інших родів військ. На правому березі німці мали розгалужену мережу доріг, а це давало можливість скрито маневрувати своїми військами і технікою. Наші війська на своєму шляху мали водну перешкоду і перебували у полі зору фашистів.

Засобів для переправи, як уже згадувалося, у нас не було, тому передові і розвідувальні загони почали форсувати Дніпро уже вночі на 22 вересня на підручних засобах та рибальських човнах.

Наступила незабутня ніч на 23 вересня, коли почалося масове форсування Дніпра основними силами частин і з'єднань, окремими групами та батальйонами.

У нашій 161-й стрілецькій дивізії створена штурмова група воїнів увійшла до стрілецької роти під командуванням мол. лейтенанта М.Б. Івенкова. Вона на двох саморобних плотках і трьох човнах першою направились на правий берег Дніпра.

Спроби багатьох інших підрозділів переправитися на протилежний берег закінчувалися невдачею. Десантам, які переправилися на правий берег, треба було організувати підтримку вогнем з протилежного берега.

На світанку фашисти організували відчайдушні зусилля, щоб потопити сміливців у річці. Проте не вийшло. Артилерія і міномети з лівобережжя допомогли сміливцям десанту протягом дня відбити чотири атаки. Нарешті, в тяжких умовах був завойований невеликий плацдарм, на який почала переправлятися 161-а стрілецька дивізія разом з артилерією, частинами підсилення та піхотою, досягнувши Трахтемирова. Сміливості і мужності, винахідливості і військовій кмітливості бійців не було меж.

До кінця вересня війська 40-ї армії, куди входила і наша дивізія, на правому березі вже утримували чотири плацдарми, звільнивши від ворога Великий Букрин і Луковичо та з'єднавши свої фланги. Найбільшим із них в районі букринського вигину став Букринський плацдарм, який ми разом з військами 3-ї гвардійської танкової армії генерала Рибалка відвоювали у ворога. Цей плацдарм потім відіграв велику роль у визволенні Києва і Правобережної України.

М.І. Величко, ветеран КПІ, колишній викладач кафедри фізики

Учасник визволення Києва, випускник теплоенергетичного факультету КПІ 1941 року, нині полковник у відставці **Володимир Михайлович Зорін** – розповів нашому кореспонденту В.Я. Мельнику про події, учасником і свідком яких він був.

– 22 червня 1941 року почалася війна, а 23-го, разом із своїми товаришами-однокурсниками, я захищав диплом. Відверто кажучи, комісія слухала нас вже не дуже-то і уважно: всі були незмірно схвилювані. Обстановка в інституті, як і в усьому надзвичайно. В парку копали траншеї, били зенітки, чулись команди військових... Та диплом я захистив, а рівно через два тижні, 7-го липня, мене викликали у військкомат на вул. Толстого, звідти направили на Печерськ у школу №75 (вона й досі існує). Потім разом з іншими новобранцями я вирушив через Дніпро по зруйнованому пізніше ланцюговому мосту на лівий берег. Серед нас були випускники не лише КПІ, а й інших вузів Києва. Там, я добре пам'ятаю, ми стали обличчям до міста і сказали щось на зразок клятви: "Ми повернемось!" І ми повернулися, але повернулися не всі. Я один з тих, кому випало таке щастя. Дали

В.М. Зорін, 1941 р.

– Володимире Михайловичу, який було Ваше побачення з рідним містом?

Мій командир майор Купер, знаючи, що я киянин, сказав: "Я тобі дам два дні – іди подивися, що в тебе вдома робиться". І от я 6-го листопада 1943 року (у цей день якраз взяти Київ) один пішов через теперішні Троещину, Вигурівщину і вийшов у районі київського пляжу. Виходжу на пляж,

а переправитися не можу: всі мости підірвано! Що робити? Бачу багаття. Підхожу – сидять баба й дід. Побачили мене, розплакались: "Синочку, дорогий..." Я кажу: "Допоможіть переправитися – не можу додому потрапити!" "Ми тобі дамо човна". Дали мені зовсім маленький човник – метра з півтора завдовжки. Я їм подякував, весло в руки і – через Дніпро! Коли я був уже посеред річки, наді мною з'явився німецький літак. Німець дав по мені

Ми повернулися

По Хрещатику проходять радянські війська

ми пішки попрямували до станції Бахмач. Там нас посадили на якийсь потяг і повезли до Москви, де по приїзді розподілили по військових академіях. Я потрапив в Академію бронетанкових військ (тоді вона ще називалась Академією моторизації та механізації Червоної Армії). Там нас відразу почали готувати до воєнних дій.

Німці підійшли до Москви в листопаді, і нашу академію перевели до Ташкента. Наприкінці року ми вже її закінчили і нас як військових технічних спеціалістів перевели на Урал у місто Нижній Тагіл, де випускали танки – тоді це місто навіть називали Танкоградом. Там працював Євген Оскарович Патон – я добре пам'ятаю, як він ходив по цехах.

Наприкінці літа 1942 року мене та ще дев'ятьох бійців направили у Третю танкову армію на чолі з генералом Рибалком. По приїзді я пред'явив документи. Підійшов командир корпусу генерал Капцов і я йому доповів: "Трибула група випускників Академії у ваше розпорядження!" Він потиснув мені руку, привітався із строєм: "Як воювати збираєтесь?" У ті роки відповідь була одна: "Треба буде – помрем!" Він іронічно усміхнувся і сказав: "Ні, помиряті вам якраз і не треба. Живіть довго і щасливо, а німців бийте! Щоб і духу їх не стало!" Як бачите, щодо мене генерал не помилився... Сам же хоробрий генерал Капцов через півроку загинув під Харковом, де, до речі, ледве не загинув і я, і де поклали голови тисячі червоноармійців.

– Розкажіть про наступ на Київ.

– Вийшли ми в район Переяслава – 90 кілометрів на південь від Києва – й відразу почали переправлятися, хто на чому, на знаменитий Букринський плацдарм. На той час я вже служив у штабі армії. І от від штабу армії

кілька кулеметних черг, але не влучив. Літак зник і я пристав до берега – там, таке позам'ятник Магдебурзькому праву. Я – нагору, на теперішню Європейську площу. Там горів Будинок оборони (на цьому місці зараз готель "Дніпро"). Я пішов по Хрещатику – перший квартал був цілий, що мене дуже здивувало. А далі все було повністю зруйноване – навіть важко передати мої почуття... Я пішов Михайлівською вулицею, Великою Житомирською вулицею до себе додому. Прийшов – будинок цілий, але в квартирі пусто, все розгромлено, двері зламани...

Я переночував і наступного дня пішов до КПІ, щоб, може, когось знайти. Було зруйновано Велику фізичну аудиторію. Я зустрів там колишнього помічника директора інституту Барановського. Він мене добре знав і я його теж. Ми з ним поговорили... Потім я дізнався, що одночасно зі мною, тільки трохи пізніше, через Дніпро переправлявся і мій однокурсник Юра Умільяновський. Він також пережив цю страшну війну, а пізніше жив у Києві – неподалік від мене.

Побув вдома як це добу і вирушив далі на Житомир...

КПІ, 1943 р.

Тепер майже щороку ми їздимо разом з багатьма іншими ветеранами війни на Букринський плацдарм – згадуємо минуле...

Хоча проект бюджету, який запропонував уряд на 2004 р., і називається соціально спрямованим, він суттєво погіршує матеріальне становище бюджетників, зокрема, освітян. Приміром, проект призупиняє дію 19-ти статей законів України про освіту. Це викликає стурбованість усіх освітян, і працівників вищої школи зокрема. Тому 23.10.03 під час першого слухання проекту в ВР Центральний комітет профспілки працівників освіти і науки України організував пікетування Верховної Ради. В акції взяли участь представники профспілок освіти всіх областей України.

Цьому передувало організаційний період. Профком НТУУ «КПІ» ще 17.10.03 обговорив на своєму засіданні запропонований проект бюджету і звернувся до всіх ВНЗ м.Києва з пропозицією об'єднати зусилля в боротьбі за свої права. Вимоги політехніків листом від 21.10.03 направлено Голові ВР В.М.Литвину. Зокрема, там зазначається: ВР прийняла рішення з 1.12.03 встановити мінімальну зарплату в розмірі 237 грн. (було 185 грн.), тобто відбудеться збільшення на 28%. Профком політехніків вимагає, щоб збереглися міжкваліфікаційні рівні, тобто відбулося 28-відсоткове збільшення ставок освітян з 1.01.04. Без цього зрівняється зарплата викладача і некваліфікованого працівника.

До речі, 29.09.03 на спільному засіданні ЦК профспілки працівників науки і освіти, комітету ВР з питань науки та освіти, Міносвіти України і представників НАНУ обговорювалися питання фінансування галузі на

2004 р. і було прийняте звернення комітету до ВР, в якому підтримуються вимоги освітян. Зокрема, записано пункт про підвищення з 1.09.04 нових ставок, що, за умови задоволення наших вимог можуть бути введені з 1.01.04, ще на 20%.

Читаємо далі вимоги політехніків: вилучити статтю № 84 проекту бюджету в повному обсязі. Вона забороняє викладачам та науковцям-пенсіонерам одержувати заробітну плату за виконану навчальну та наукову роботу. Зараз велика кількість висококваліфікованих викладачів (понад 30%) є пенсіонерами. Введення цієї статті змусить їх припинити викладацьку роботу, що призведе до повного руйнування наукових шкіл та самої системи вищої освіти, оскільки молодь не хоче залишатися у вузі в зв'язку з низьким рівнем заробітної плати.

Необхідно продовжити дію другого абзацу першої частини статті № 64 Закону України «Про вищу освіту», яку пропонується призупинити в статті 74 (пункт 17). У разі її прийняття державні вищі навчальні заклади втрачають статус державних (бюджетних) закладів і будуть вважатися закладами, які користуються державним бюджетом, що призведе до зменшення їх фінансування з боку держави, а, відповідно, до скорочення чисельності викладачів.

Крім того, стаття № 74 проекту бюджету передбачає введення податку на прибуток підприємств за землю, за надання відповідних освітянських послуг, за оренду та інше, що призведе до зменшення реального фінансування університету майже на 20% і негативно вплине на підготовку фахівців вищої освіти.

У листі також зазначається, що неврахування цих вимог призведе до погіршення соціально-економічного становища працівників університету і понизить кредит довіри до вищих органів виконавчої і законодавчої влади.

Після пікетування (23.10.03) представників освітян (серед яких був і автор) прийняв Голова ВР В.М.Литвин, голова бюджетної комісії П.О.Порошенко та голова комітету освіти і науки С.М.Ніколаєнко. За результатами зустрічі представники ВР завірили, що зроблять все від них залежне для вирішення питань, поставлених освітянами. Нині йде доопрацювання проекту перед другим читанням.

ЦК профспілки освіти і науки звернувся до ЦК профспілок медиків та працівників культури про узгодженість та єдність подальших дій. Насамкінець хочу звернутися до всіх політехніків: не чекайте від когось вирішення своїх проблем. За краще майбутнє треба боротися самим, активно і згуртовано. Тож якщо виникне потреба у наступному пікетуванні ВР, не кивайте на профоргів та активістів, щоб лише вони вийшли до стін парламенту. Відстоюймо свої права разом.

В.Молчанов,
голова профспілкового комітету співробітників

СТУДМІСТЕЧКО

Визначено кращу кімнату

23 жовтня в залі засідань профспілкового комітету студентів відбулося нагородження переможців огляду-конкурсу на кращу кімнату студмістечка, який проводила студентська рада студмістечка та профком студентів за підтримки депутата Київської міської ради Д.И.Андрієвського.

Огляд-конкурс проходив у 2 етапи. На першому етапі, який відбувся в травні, визначались по 3-4 кращі кімнати в кожному гуртожитку студмістечка. Ці кімнати були відмічені призами від Д.И.Андрієвського. Кімнати, які зайняли перші місця в своїх гуртожитках, взяли участь в другому етапі – «Краща кімната студмістечка», який пройшов на початку жовтня. Місця розподілилися таким чином:

1 місце (приз – магнітофон) – гурт. №20 кімната 3-13 ліва;

2 місце (приз – електрочайник) – гурт. №10 кімната 4-16;

3 місце (приз – будильник з приймачем) – кімната 11-16 гурт. №15.

Інші учасники – гурт. №18 кімната 12-09 права, гурт. №14 кімната 4-13, гурт. №12 кімната 2-18, гурт. №19 кімната 8-06 права – отримали заохочувальні призи – фени.

На нагородженні були присутні директор студмістечка О.П. Петкевич та представники громадської організації «Рада громадського самоврядування „Рідна Оселя“». Призи переможцям вручав Д.И. Андрієвський, який зауважив, що і надалі буде підтримувати подібні заходи в нашому університеті.

За інформацією профкому студентів

Переможці конкурсу на кращу кімнату

ІНТЕРКЛУБ

Міжнародна спартакіада КПІ

З 21 по 25 жовтня в Центрі фізичного виховання та спорту (ЦФВС) проходила спартакіада «Об'єднані нації НТУУ «КПІ» присвячена дню ООН. Специфіка даної спартакіади полягала у тому, що в ній брали участь студенти-іноземці та провадилася вона в перше. Організатором виступив Інтерклуб НТУУ «КПІ».

У програмі спартакіади – змагання з таких популярних видів спорту, як міні-футбол, баскетбол та пінг-понг.

У змаганнях з футболу взяли участь 8 команд з студентів з Китаю, В'єтнаму, Туреччини, Ірану, України та збірної Арабських країн. Склад суддівської бригади також був інтернаціональний, що забезпечувало неупередженість суддівства. До напівфіналу дійшли 4 команди Китаю, В'єтнаму, збірної Арабських країн та України. В результаті запеклої боротьби за активної підтримки вболівальників перше місце зайняла команда В'єтнаму, друге – збірна Арабських країн, а третє – України.

У змаганнях з баскетболу ситуація була зовсім інша. Серед 4 команд – представників Туреччини, Китаю та України – перше місце посіла команда України, виборовши його в дружній боротьбі в одній з команд Китаю, яка зайняла друге місце відповідно. Третє ж місце посіла інша команда з Китаю, якій присудили технічну перемогу.

Змагання з пінг-понгу показали, що цю надзвичайно цікаву гру люблять та грають у неї в зовсім далеких за своїм географічним розташуванням країнах, таких як Китай та Іран, Україна та В'єтнам. Перші ж 2 місця посіли представники Китаю: Юй Цзін Цзін та Лі Цзисин, почесне третє місце завоював наш співвітчизник Дмитро Повар.

Підводячи підсумки спартакіади, хотілось би висловити велику подяку директору ЦФВС А.Ф. Матлаєву, та зам. декана ЦФВС С.С.Хачикяну, іноземному деканатові, представникам земляцтва та Інтерклубу за організацію та допомогу в проведенні спартакіади.

Анна Корнута, ФС

ЗГАДУЮЧИ СВЯТО

НТБ НТУУ «КПІ» по праву вважається не тільки найбільшою, але й кращою серед освітянських бібліотек країни. У привітанні з нагоди Всеукраїнського дня бібліотек, що відзначався 30 вересня, проректор з наукової роботи М.Ю.Ільченко сказав, що бібліотекарі – це фанатики в найкращому розумінні цього слова.

Дійсно, справжній бібліотекар докладає всіх зусиль, щоб допомогти читачам зорієнтуватися в безмежному океані інформації та одержати її при потребі. Навіть при сучасних засобах накопичення, зберігання та обміну науково-технічною інформацією, що все ширше застосо-

С.М.Кириленко та Т.В.Безрукова

вуються в нашій бібліотеці і набагато полегшують пошук, надати професійні послуги відвідувачам іноді буває не так уже й легко. Усі ці питання знаходяться в компетенції заступника директора НТБ В.М.Волинець, людини високоосвіченої, добре обізнаної з вітчизняним і зарубіжним бібліотечним досвідом, яка в міру можливостей нашої бібліотеки всіляко застосовує новітні засоби пошуку науково-технічної інформації.

А поки що «основним інструментом пошуку» є наші бібліотекарі – безмежно віддані своїй справі, розумні, тактовні і доброзичливі люди. Це, насамперед, завідувачі абонементами – їх у нас п'ять. С.М.Кириленко та Т.В.Безрукова очолюють найважливішу ділянку – навчальні абонементи №1 і №2. Це саме вони зустрічають першкурсників – нових користувачів бібліотеки, і від того, як вони підтримують авторитет бібліотеки, залежить дуже

багато. Третій абонемент (періодичні видання), 4-й (соціально-економічна та художня література) і 5-й (науково-технічна література) теж представлені надзвичайно досвідченими фахівцями – М.І.Аверкієвою, Л.К.Левченко та В.М.Покотило. Усі вони – взірці для молоді у професіоналізмі, культурі та тактовності поведінки. А молодих у бібліотеці працює багато, їм є з кого брати приклад, у кого вчитися.

У фільмі «Бібліотека очима читачів», створеному до Дня бібліотек нашими співробітниками З.Стереховою та С.Барабаш, наші читачі – студенти і викладачі – висловили свої думки, поздоровлення, побажання щодо бібліотеки. Це цікава і розумна концепція висвітлення роботи бібліотеки, дуже корисна спільній справі. Фільм цікавий і зроблений з добрим гумором.

Щороку НТУУ «КПІ» розширює перелік спеціальностей та спеціалізацій, ось з'явилась і медицина, а літератури обмаль. Тут на допомогу приходить міжбібліотечний відділ, який працює при науково-технічному абонементі №5. Займається цією справою А.С.Козловська, людина надзвичайної працездатності, не байдужа до своєї справи. Вона здебільшого допомагає науковцям відшукати інформацію, якої в нашому фонді немає. Користувачі міжбібліотечного відділу щиро вдячні бібліотекарю А.С.Козловській та пишуть їй прекрасні відгуки. Плідно і сумлінно працюють в бібліотеці також відділи комплектування літератури, її обробки та каталогізації, саме тут найширше застосовується комп'ютеризація. Працівники довідково-бібліографічного відділу, до речі, ведуть велику просвітницьку роботу серед студентів. Вони разом із співробітниками інших відділів проводять заняття на теми:

- як користуватись бібліотекою;
- як орієнтуватись в масиві науково-технічної інформації;
- як за сучасних умов користуватись найновішими засобами пошуку та обробки інформації.

У руках молоді, яка прийшла на зміну ветеранам і зараз працює в бібліотеці, майбутнє НТБ. Хочеться сподіватися, що багаті фонди, культура та традиції науково-технічної бібліотеки НТУУ «КПІ» будуть збережені з мудрістю в душі, з вірою, надією і любов'ю. Адже не випадково наше професійне свято співпадає з днем пам'яті цих святих.

Л.Крепка, ветеран бібліотеки НТУУ «КПІ»

«КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІК»

газета Національного технічного університету України

«Київський політехнічний інститут»

✉ 03056, Київ-56
проспект Перемоги, 37
корпус № 1, кімната № 221

☎ 441-14-58, 241-66-95

Головний редактор
В.В.ЯНКОВИЙ

Провідний редактор
В.М.ІГНАТОВИЧ

Дизайн та комп'ютерна верстка
І.Й.БАКУН

Комп'ютерний набір
Л.М.КОТОВСЬКА

Коректор
Н.В.МУРАШОВА

Регістраційне свідоцтво Кі-130
від 21. 11. 1995 р.

Друкарня АТЗТ«Атопол»,
м. Київ, пр. Червоних козаків, 9
Тираж 1500

Відповідальність за достовірність інформації несуть автори.
Позиція редакції не завжди збігається з авторською.

Колектив НТУУ «КПІ» висловлює щире співчуття Почесному ректору нашого університету Таланчуку Петру Михайловичу з приводу смерті його дружини Олени Михайлівни.